

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

B'.

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)

— Κόφη μας ἔνα τουτεῖ μόνο! ἔνα τουτάζι τῆς καθηματικής παραλίσεως καὶ ἡ Ἀγλαΐα.

— «Ἐσύ εἶσαι ἀγαπητός, Λάμπη, γείνεται καὶ πάνω... κόφη μας!..., εἶτα καὶ ἡ Δήμητρα.

«Η Φωτούλα ἔστεκε σωπηλή, παράμεφα, ἀποψιπόντας τὸ χέρι στὸ μάγγανο τοῦ πηγαδιοῦ.

— «Ἐσύ θέλεις ἀγοριώδη; τὴν ἐρωτήσεως ὁ Λάμπης.

— «Ἄφοῦ θέλουν ἡ ἀλλεξ, θέλουν καὶ ἐγών, γαμογέλασε ἡ Φωτούλα.

— Λοιπάν, δὲ κόφη! ἀποψάστος ὁ ἔφηδος καὶ ἀνέβητο στὸ μαριμαφένιο χελύος τοῦ πηγαδιοῦ, ψήλωσε στὶς μάτες τῶν ποδιῶν τοῦ, σήρωσε τὰ μπράτσα, μά τοῦ κάπου! Λένε ἔρταντε τὰ τουτάζι.

— «Ομφακες εἰσίν! ἐμιουρμούσιστε ὁ Λάμπης ποὺ θυμήθησε τὸν Αἰσθάνετο μάθη τῆς ἀλεπούς μὲ τὸ σταφάνη.

Σκαρφάλωσε πάνω στὸ μάγγανο ἔπορετε νὰ κόψῃ, μὲ κάθε θυσία, γιατὶ τινερτότανε νὰ δειχτῇ ἀνίκανος οταν μάτια τῶν κοριτσιών.

— Λοιπόν, κορίτσια, ὁ Διάολος νὰ σκάσῃ, θά πόρο! εἴτε.

«Ἀπλώσε τὰ χέρια, ἄγγιξε ἔνα πράσινο τουτάζι, μὰ τὸν ἴδια στηγανή τὸ μάγγανο γίνοιτο λίγο, καὶ ὁ Λάμπης ἔρριξε φωνή κινδύνου. Τὰ κορίτσια χλωμασαν. «Ο Λάμπης παραθώγε νὰ τέσση μέστο στὸ ἀνωτό πηγάδι, μά πρόσθατε μὲ ἔνα σύλτο καὶ ξανθόθηκε στὴ γῆ, δρόθιος.

— «Ἄφορέ τοῦ νά καθῇ! εἴτε ἡ Φωτούλα τρομαγμένη... «Ἄξ λείπε...

— Δὲ θέλουμε, Λάμπη, δὲ θέλουμε! εἴταν καὶ ἡ τρεῖς ἀδερφές.

Μά κενος τόχε βάλει πειδα πειά. Καταεπόκκωντος ἀπὸ τὴ φύσια του, ἔλεγε:

— Θά κόψω καὶ θά σκάσω ὁ Διάολος!

Καὶ κύπταζε γύρω, ξητόντας νὰ βοή τρόπο νὰ φάση στὴν πλημματαρά...

«Ἄξανφα, εἰδε ταφέκει τὴν κούνια ποὺ κρεμάσταν ἀπὸ ἔνα γερό μπράτσο τῆς λένκας, τὰ μάτια του ἀστραφάνω, κχύτησε μὲ τὴν παλάμη τὸ κούνελο του, καὶ φώναξε, δνάτος ὁ καθηγητής του τὸν Μαθηματικόν, δνάτον τοῦ ἄρρενος νὰ μαρτίται τὸν Ἀρχιμήδη:

— Εὔφρα! Εὔφρα!...

— Τὶ θὰ κάνης, Λάμπη; ωρτήσε μάνησχη ἡ Φωτούλα.

— Θά δης...

Πέταξε κατά γῆς τὸ μαθητικό του πιλίκιο μὲ τὴν πουκουβάνια, ἔβγαλε τὸ σακάκι του, ἀνάποιντάρθηκε, καὶ ἀνέβητο στὴν κούνια.

— Βιτρόδης, κορίτσια, δόστε μου φόρα!

«Η Σιαρόδη, ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Δήμητρα ἔσταθησαν πίσω. Πλάγιο του καὶ μαρστάρα ἡ Φωτούλα. «Η τρεῖς ἀδερφές τὸν ἔστριτον μὲν δέν, καὶ ἔτοι μὲν κοντάνα μὲ τὸ ζωντανό της προτίο, σπαργαμένη ἀπὸ ξέρια, ἀνέβητο πηγάδι, κατέβησε, ἥρθε πίσω.

— Πια δινατά!... πια δινατά! ἐφώνασε κάθε φορά ὁ Λάμπης.

Καὶ κάθε φορά ποὺ τὰ κορίτσια τὸν ἄμπωχναν, ὁ ἔφηδος ἀνέβαντο πηγάδερα, ώσπου σὲ μᾶς στηγανή, ἀπλώντωντας τὸ ζένα χέρι, ἀδραξε ἔνα μεγάλο τουτάζι, ἀπὸ τὴν λληματαριὰ καὶ, χρωτώντας το κωμένιο, σήρηπε στὴ γῆ!... Ήταν ὁραίος, σὰν ὄφαλος, μπροστήσιν ἄγαλμα, ὁ Λάμπης στὴ στάσι ἔκεινη, μὲ τὰ πόδια λιγάνια ἀνοιχτά, πατάντας στερέα, μὲ τὸ κορινθίαν περήφανα τὸ μπράτσο τεντωμένο ψηλά, ἔτοι μὲν κρατοῦσσε τὸ πράσινο τουτάζι.

— Δικό μου! ἐφώνασε ἡ Σιαρόδη.

— Δικό μου! ἡ Ἀγλαΐα.

— Δικό μου! ἡ Δήμητρα.

«Η Φωτούλα δὲν ἔλεγε τίτοτα μά τοῦ Λάμπης, προχωρῶντας σὲ κείνη, μαμήθηκε τὴ χειρονομία

τοῦ Πάρι στὴν Ἀφροδίτη καὶ εἶπε :

— Τῆ καλῆ ἡ... ἀγοριώδα!

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ τουτάζι, μὲ τὸ πιό γλυκό χαμόγελο. «Η Φωτούλα, ταφαγμένη γιὰ τὴν προτίμηση, ἀπέλασε τὸ χέρι, πουρμούρισε ἔνα «εὐχαριστό», πήρε τὸ ἀγίντωτο σταφάνη καὶ τὸ μοίσας μὲ τὶς φιλημάδες της. Μασσούλιαν τὶς ωγησε καὶ ἀνατριχίας γιὰ τὴν Σινάδα τους, ἀφίνοντας φωνούσια συδούνιστες. «Ο Λάμπης, ἀπομενόμενος σ' ἔνα πεζοῦλα, τὶς ἐκνήταζε μὲ ἀπορία.

— Χαρά στὸ φρούτο που λιπαστήκατε, κορίτσια...

Αινά, καὶ ἄλλα τέτοια, θυμότας τόφα ἡ Φωτούλα, μεγάλη πειά, εἰκοσι χρονῶν κοτέλλα. Καὶ μέσα της ἐπαναλάμβανε τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχε πει η κυρία Φρόσω ἀπὸ τὸ ματάκι :

«— Φωτούλα, νὰ περάπτης βραδι-βράδιν γά σου πῶπο...»

Τι νὰ τὴν ἥθελε τάχα ἡ μητέρα τοῦ Λάμπη; Γιατὶ ἡ τότη τρυφεράδα, ἡ ἀλλοιώτη, στὴ φωνή της;

«— Απὸ τὴ στηγανή ἔκεινη, ἡ Φωτούλα ἐπερίμενε μὲ καφιδικήποτε πότε νὰ σημάνουν ἡ καμπάνες τὸν Επεριγμό, γιὰ νὰ πάτη στὴ μητρό τοῦ Λάμπη. «Ηερες καλά πώς αντὶ ήταν ἡ ὥρα ποὺ ή κυρία Φρόσω προτριμότες νὰ δέχεται τὶς φιλημάδες της, γειτονιστές της. Γειτὶ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη μέρα ήταν δοξείνη στὸν πόλεμος της, στὸ σηργίσιμο ποτίο, στὸ νοσοκομείο ποτίο, στὸ νοσοκομείο ποτίο της. «Αη Γιωργιούτη νὰ σοροπτῆ στὸν ἀέρα τοὺς γλυκούς ἥχους της, τὰ παραποτήσεις δύλια, ἀνάβε τὸ καντήλι της, λιβάνιζε τὰ είσονισματα καὶ καφερούσε παφαίδια φιλημάδα της, νὰ κοινεύτησουν, νὰ τῆς πῆ τοὺς γλυκούς της...»

Γιατὶ, βέβαια, είχε τὸν καῦμό της ἡ κυρία Φρόσω : «— Απὸ τότε ποὺ ὁ Λάμπης της ἔφυγε γά τὸ Μέτωπο, ήτησία δὲν μποροῦσε νὰ βοῇ. Μοναχογιό τὸν είχε, αντὶς ήταν τὸ στερόν ἀποκούπιτη της στὸν κόπτο ποτίο, καὶ ἔτρεμε σάν τὸ καλωφόπιλο. Πολλές φορές, τὴν νήχτα, ποὺ τῆς κοβόταν δύντος, ἡ λαγήτωμανένη μάνα ἔταξείδενε μὲ τὸ νοῦ της μεριμνά, μαρωνά, περνοῦσε βοινά καὶ λαγάδια, καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας ξένοντες ἔναν τόπο σπιληρῆς μάχης, κοριαὶ ξαπλωμένα, αἴσιατα, καὶ κάπιο ἀπὸ ἔνα σωρό πτώματα, τὸ γιού της, τὸ Λάμπη της νὰ βογγᾶ καὶ νὰ τῆς ἀποξητά βοηθεία μὲ σωματική φωνή :

— Μάνα μου!... Μανούλα μου!...

Τότε πεταγόταν ἀπὸ τὸ στρόμα, ἐφερνε τὰ λιγάνια τῆς χέρια στὸ μέτωπο καὶ ξητόντας νὰ διώξῃ τὰ κακά δούματα... Κάποιο βράδι, ἀπὸ τὸν ἔρημο πόρο, ἀχνούσε τὸ σκοτὸ ενὸς παλύρω πραγούδιον. «Απὸ τὸν καφόδη τού 86, ἀπὸ τὸν καφόδη τῆς Κούτσας, είχε ν' ἀκούση τὸ θιλεόρδη ἔκεινο πραγούδη. Τὰ λόγια, συντά, ἀργά, μονότονα, δηποτὶς τὰ βίηματα τοῦ διαβάτη, ἔλεγαν :

Ποιὰ μάνα ἔχει τὰ δυν παδιά στὸν πόλεμο στελεμένα;

Πέξ της νὰ μήν τ' ἀκαρτερά

μιατὶ 'γα σκοτωμένα...

«Αχ, ἔνα είχε στὸν πόλεμο ἡ Φρόσω, ἔνα παιδί, μὰ σὲ κείνο κρεμάνων δάκρυερη ἡ ζωή της...

Γιά νὰ ξεχνᾶ τὶς λαχιτάρες της, γιὰ νὰ ξεδίνη δο νοῦς της, η Φρόσω ήθελε τὶς λαχιτάρες της, καὶ τηνάκια συντροφιά. «Νάρχόσιστε, καὶ γειτόνιστες, ἔλεγε, μὲ μ' ἀφίνετε μονάχη καὶ παραδένετε δο νοῦς μου». Μὰ πὸ πολὺ ἥθελε τὴ συντροφιά τῆς Φωτούλας.

«Οταν λιοτινὰ ἔσπερινδς ἐστίμανε, ἡ Φωτούλα ἔτοιμη, καλοχετονισμένη, μὲ τὴ μαβί ποδιά της, μὲ μικρὸ μπουσκέτο λουλούδια στὸ χέρι, καὶ πάντη τὴν πόρτα τῆς κυρίας Φρόσων. «Έκεινη

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

«Ο ΤΥΧΕΡΟΣ»

«Ἀνέκοδο διήγημα τοῦ κ. Ναπολ. Δαπαθιώτη.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΙΜΙΗΤΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Οι "Αγγλοί, περίεργοι και έκκεντροι σε όλα τους, δεν μπορούσαν παρά και στο ζήτημα των έπιτυμβίων να είνε πρωτότυποι. Παραλαμβάνοντας μερικές τέτοιες έπιτυμβίες έπιγραφές από ένα Λονδρέζικο περιοδικό :

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ

«Κάτω απ' αυτήν την πλάκα αναταίνεται κάπιοις, που λεγόταν στην ξοή του Γκράφο. Πέρασε πολλές φροντινές στά νευπάτα του, όλλα τώρα έφτασε σε σιγνούρο ληφάντι και ξεκοινράξται. Σύγχαξε σ' αυτή την έκκλησια ζωντανός π' έδω θέλησε νά τὸν θάψουν, άφού πεθάνη. Κύριοι, μην τὸν κλαίτε, γιατὶ αὐτὸς βρίσκεται τώρα στὸν παράδεισο, στον οπάρχει πλήθος συναδέλφων τους.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΠΤΩΧΗΣ

«Ρεβέκκα Ρίγκερ. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν έχω πει μάγιση, έδω οἶπα, οἴτε από χτίστο, οἴτε από σοφοτεχνῆ. Έδω κανένας σκιάρρος τυποκοίτης δέν διώχνει τὴ φτωχή του νοικοκύρα. Οποιος θέλει νά μήν έχῃ φροντίδες γιὰ τὸ νοῖξι, οὗτος έχει νά κατοικήσῃ έδω.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΠΟΛΥΦΑΓΑ

«Έδω βρίσκεται τὸ σῶμα τοῦ Ροβέρτου Μούρ. Ἀρκεῖ νά σᾶς πῶ, διτείθανε από τὸ πολὺ φαγεῖ. Ἀν δύοις ἄσουγες τὴ γυναῖκα του, τὴ Σάρα, θὰ ξεκαλούσθουντε νά ξῆ.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΧΗΡΑΣ

«Μάρθα Βλέβιτ. Ἀπέθανε στὶς 7 Μαΐου 1681. Υπῆρξε σύζυγος ἑννυμάδιασσικῶν ἀνδρῶν καὶ μόνον δέρεταις ἐπέζησε αὐτῆς.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗ

«Χαροῖτε γιὰ τὸν θάνατο του. Ἀν η ξώη του παρατείνεται, θὰ μᾶς ξεθάβεις οὐρά...»

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ

— Η διαλλα στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἴναι ὀφέλιμη, στοὺς κακοὺς κατασφρετική.

— Είναι πολὺ ὠφαλό τὸ νά μεταβάλη νανεῖς τὸν ἔχθρό του σὲ φίδιο.

— Μάθε νά ξῆς ὡραία, γιὰ νὰ πεθάνης φραία.

— «Οταν η σκέψης σου είναι καθαρές, καὶ η πράξεις σου θάναι καθαρές.

τὴν προσδέχτηκε μὲ χάρι :

— Καλῶς τὴ Φωτούλα μοι, καλῶς τὸ καρίτοι μοι.... Σὲ περίμενα!...

— Καληπτέρα, κύρια Φρόσω, εὐχήθης ή ντροπαλὴ καπέλα καὶ προσφέροντας τὸ μπουκετάκι, ἐπρόθισε :

— Λίγα αιροτικά, ἀπό τὶς γλάστρες μοι.

— Φχαριστῶ, καρίτοι μοι, φχαριστῶ.... χαιράμενη... Τὴ δροσιά τους νάρχης πάντα....

Η Φωτούλα, συνοδεύοντας τὴν κινύρα Φρόσω, πέρασε τὸ ξώνιο χαράματα, μπήκε στὴν ἀπλόχωρη πρατεξείρα. Τὸ θυματό ήταν στὴ μέσην τοῦ τραπεζιοῦ, καὶ ὁ καπνὸς τοῦ λιβανιοῦ ἀνέβαινε ἀσπρογάλαχος καὶ εὐνόδιας τὴη μεγάλη κάμαρα, τὸν ἀρχοντικά, μὲ τὶς βασικὲς κουρτίνες της, μὲ τὰ παλαιάρα κάθρα στοὺς τοίχους, ψηλά, μὲ τὸν περίστοιν καριδιόνιο μπουρό, ἀνάμεισε στὸ δύο παράθιμα, ἐνῶν μυροφέ γεμάτον ἀπό βάζα τὸν γλυκού καὶ δάσημα. Σὲ μὰ μισοή, χρυσωμένη κορνίζα, φρυγοφάρις ἡ φωτογραφία ἐνός παδιοῦ. Η Φωτούλα, μέσ' ἀπὸ τὴν ἀρχὴν σκέπτη τὸν λιβανιοῦ, ἔφρει μὰ ματιὰ στὴ γνωμήν φωτογραφία. «Ηταν δὲ Λάμπτη, ηταν δὲ παιδιός της φύλου, μὲ τὴ μαθητικὴ σπολὴ τοῦ Γηραιού, ίδων οὐ' ἀπορράλλαχτος, μὲ τὸ γλυκό του χαρόγελο, διών τὴ στηγὴν ποὺ τῆς πρόσφερεν τὸ πρόσινο σπαφύλιον ἀπὸ τὴν κληματαριὰ τὸν πηγαδιού.

Η δύο γυναῖκες ἐκάθισαν στὸ μεντέρ. Η μάνα ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόφο της τὸ γράμμα τοῦ Λάμπτη. Ο νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τῆς ἔγραφε πολλά : Γιὰ τὴ ξοή του Μετώπου, γιὰ τὶς φύλιες του στὸ Σινταγμά, γιὰ τὶς εἰλάπεις του στὴ νίκη, γιὰ τὴν πάστη του στὴ ξοή, ποὺ τὴν ἔβλεπε στολισμένη μὲ τὰ φραστικὰ κοχώματα....

...Τὸ τοντούκι δὲν ἀναφέρει ἀκόμη, μητέρα, ἐλεγε. Μὰ δὲν θ' ἀργήση. Όλοένα κεῖ σπρώχωντα τὰ πράγματα... Όμως ἔγινε, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικῆ σου θὰ γνοίσαι παραπορόδοστος...

(Ακολουθεῖ)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τι είχε ἀπογίνει ὁ ιεραπόστολος. «Ἐνας... πνευματώδης κύριος. Ή παρεξήγησις τῆς Ἀγίας Γενοβέρας. Γιατὶ δὲν παντρεύσταν ὁ στρατάρχης Ωζέλ. Ο μουσουργὸς Ραμώ κι' ὁ ἐφημέριος. Φάλτσο!... Ο Λουδοβίκος ΙΔ' στὴ Ρώμη. Τὰ δῶρα τοῦ δημάρχου. Ή αὐτοπείθησι τοῦ δικηγόρου Μπευρντέ.

Ο ἐπίστρωτος τοῦ Κεμπέκ, είχε πάσιν διεραπάτηστος σὲ μιὰ περιφέρεια, καποκουμινή ἀπό ἀγρίους. Μιὰ μέρα ἔξαραν ιστήρες ξαφνικαὶ οἱ σύντροφοι τοῦ ἀρχιτονοῦ μέστιον στὰ δάση. Καθὼς προχωροῦσαν, συνάντησαν μιὰ συναδεία ιδιαγενῶν καὶ τοὺς ἐργάτηρους ἢνα ἐγνώριζαν τὸν ἀπόστολο.

— Αν τὸν γνωρίζουμε! μπορούμεθα ποιεῖσθαι οἱ ἄγριοι. Μά ἐμεῖς τὸν ἐφάγαμε; ...

Κάποτε ἐπιτυμβων μπρὸς στὴν κυρία Σεβινιέ ὡς πολὺ πνευματιδῷ, ξαναίθρωπο, τὸν διοῖο ή ίδια θεωροῦσε ἀνόητο.

— Βέβαια, παρατήρησε τότε η ἔξιτη λογία, φράντες πώς ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει μπόλικο πνεῦμα, ἀρούρη... ξαδεύει τόσο λίγο!...

Στὴ Λιών ἔγινε κάπατε λιτανεία ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, οἱ διόπι περιέφερον στοὺς δρόμους τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Γενοβέρας, παρασκαλῶντας νὰ σταματήσῃ ἡ ἀφόρητη ζέστη καὶ ξηραντία ποὺ ἐπιστάζει τὴν πόλη καὶ τὸν ἄγριον.

— Άλλ' ἐνῶ ἔξειλουσθοντος ἀλώνη ἡ λιτανεία, ἄρχισε νὰ βρέχῃ δυνατό. Τότε ὁ ἐπίστολος τῆς Λιών εἶπε στοὺς πατούς:

— Η Ἀγία Γενοβέρα δὲν πατάθει καὶ τὰ τίθεται τὴν γέλιοντα πόλην τοῦ Καποτάζουντην τὴν ρώτηραν κάπως γιατὶ διστάζει νὰ παντρευτῇ, ἀπάντησε :

— Γιατὶ δὲν πατάθεις τὸ τώρα νὰ βρῶ μαζὲ μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ θάειτε νάμα σύγιος της, καὶ τὸν νέο ποὺ θὰ δεχόταν νὰ γίνω πατέρας τοῦ!...

Ο περιφέρως Ραμώ είχε ἀρωστήσει φαεὶ καὶ βρισκόταν στὰ τελευταῖα του. Η κατάστασι του ήταν πολὺ σοβαρή καὶ είχε χάσει τὶς αιτοητήσεις του. «Οταν διως ὁ ἐημέρως ποὺ εἶχε πλήθει νὰ τὸν ξειράλωγήσῃ, ἀρχισε νὰ φύλη μιὰ τύχη, δὲ τομούσιαντος καῦλετέρης ἀνοίξει τὰ μάτια του καὶ τοῦ εἶτε :

— Κύριε ἐφημέριε, δὲν καταλαβαίνετε, διτὶ φατούσθετε;...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔχειγησε.

«Οταν ο Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπεσκέψθη κάπωτε τὴ Ρώμη, ὁ δῆμαρχος τῆς πόλεως, ἀκάλονθωντας ἔνα παλιὸν ἔθυμο, τὸν πρόσφερε δέκα μπουκάλια μὲ ἐκλεκτὸ πρασίνο καὶ ἔνα καπόντρο γεμάτο πλήθει νὰ τὸν ξειράλωγήσει. Τότε διηγήθησε τὶς καρδιές μας....

— Μεγαλεύστε, τοῦ εἶτε, σᾶς προσφέρομε τὸ κρασί μας, τ' ἀπόδια μας καὶ τὶς καρδιές μας....

— Μπράβο, κύριε δημάρχε! τοῦ φωναίξει τότε ὁ καλοφαγῆς βασιλεύς. Τέτοιες προσφοράτοις μ' ἀρέσουν ἐμένα....

Κάποτε ἔνας ἐμπαρος παρουσιάστηκε στὸ διαστηματικό Μπουρντέ, τοῦ ἔξειδους μὰ ὑπόθεσι τοῦ ήταν πολὺ εὔθυμο, τὸν πρόσφερε δέκα μπουκάλια μὲ τὸ μέρος σας, τοῦ εἶτε ὁ ἔξοχος νομομαθής, ἀλλὰ δυνητικῶς δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν πρότασι σας, γιατὶ ἔχω ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισην τοῦ ἀνταπόκειτον σας.

— Καλά, ἀφοῦ τὸ δίκτυο εἶνε μὲ τὸ μέρος μου, παρατήρησε ὁ ἔμπορος, καὶ ἀφοῦ δὲ ἀπόδια μου θὰ χάσῃ τὴ δίκη, γιατὶ ἀναλάβατε νὰ τὸν ὑπερασπίσετε;

— Αἴσθη δὲ τὸ μάθησε διων γίνη ή δίκη, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ τρομερὸς ῥήτωρ.

Ο κάμης ντ' Ἀλενόν, ἐπέτοις τοῦ δια ήταν καπιτούρης, είχε τὴ μανία νὰ ἐπιθεικήνη πνεῦμα, τὸ διοῖο τοῦ ἔλειπε καὶ ἔγειρουστοείτο ἔτοις συχνάτορα.

Ο ἀβάς Πούς, καμπούρης καὶ αὐτός, εἶπε μᾶλιστα γιὰ τὸν κόμητα :

— Αἴσθη δὲ τὸ ζεσ, ἔξεντελίζει τὸ γένος τῶν καπιτούρηδων!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
«Η ΚΟΤΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ»
Δερματικὴ Κερτικὴ παράδοσις.